

Από τη συγγραφέα του μπεστ σέλερ
ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

Gillian Flynn

Το χέρι που
κινεί τα νήματα

Μετάφραση: Γιώω Αρβανίτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ιστορία αυτή καταρχήν συμπεριλήφθηκε στον συλλογικό τόμο *Rogues* (επιμέλεια: George R. R. Martin, Gardner Dozois, 2015) με τον τίτλο *What do you do?*

Δεν σταμάτησα να τραβάω μαλακίες επειδή δεν ήμουν καλή στη δουλειά. Τις σταμάτησα επειδή ήμουν η καλύτερη στη δουλειά.

Επί τρία χρόνια τραβούσα την καλύτερη μαλακία στο κομμάτι της πόλης μας όπου συνορεύουν τρεις Πολιτείες. Το κουμπί είναι να μην το πολυσκέφτεσαι. Αν αρχίσει να σε απασχολεί η τεχνική, αν αρχίσεις να υπολογίζεις τον ρυθμό και την πίεση, χάνεις την ουσία της πράξης, που είναι η φυσικότητα. Πρέπει να το δουλεύεις στο μυαλό σου από πριν κι ύστερα να σταματάς να το σκέφτεσαι και να αφήνεις το σώμα σου να αναλάβει.

Βασικά, είναι σαν ένα χτύπημα στο γκολφ.

Εγώ τον έπαιζα σε άντρες έξι μέρες την εβδομάδα, οχτώ ώρες την ημέρα, με ένα διάλειμμα για μεσημεριανό, και ήμουν μονίμως κλεισμένη. Έπαιρο-

να δύο εβδομάδες διακοπές τον χρόνο και δεν δούλευα ποτέ στις γιορτές, γιατί η μαλακία τις γιορτές είναι θλιβερό πράγμα για κάθε άνθρωπο. Λοιπόν, τρία χρόνια έχω υπολογίσει ότι μας κάνουν 23.546 μαλακίες. Γι' αυτό μην ακούτε τη σκύλα τη Σαρντέλ που λέει πως παραιτήθηκα γιατί δεν είχα ταλέντο.

Παραιτήθηκα γιατί, όταν τραβάζ 23.546 μαλακίες σε μια περίοδο τριών ετών, το σύνδρομο καρπιαίου σωλήνα το έχεις στο τσεπάκι.

Εγώ μπήκα στο επάγγελμα έντιμα. Ίσως, φυσιολογικά είναι πιο σωστό να πω. Μεγάλωσα εδώ στην πόλη με μια μητέρα μονόφθαλμη (έτσι θ' αρχίζουν τα απομνημονεύματά μου) που δεν ήταν μια καλή κυρία. Δεν είχε πρόβλημα με τα ναρκωτικά, ούτε πρόβλημα με το ποτό, είχε πρόβλημα με τη δουλειά. Ήταν η μεγαλύτερη τεμπέλα που έχω γνωρίσει. Δύο φορές την εβδομάδα παίρναμε τους δρόμους στο κέντρο της πόλης και ζητιανεύαμε. Η μαμά σιχαινόταν την ορθοστασία γι' αυτό είχε αναπτύξει μια σχετική στρατηγική. Μαζεύουμε όσο πιο πολλά μπορούμε, όσο πιο σύντομα γίνεται και μετά γυρίζουμε σπίτι για να φάμε κέικ μαρμπρέ παρακολουθώντας στην τηλεόραση ριάλιτι με υποθέσεις διαιτησίας σε

ζωντανή μετάδοση, ξάπλα στο σαραβαλιασμένο στρώμα μας, ανάμεσα στους λεκέδες. (Αυτό θυμάμαι κυρίως από τα παιδικά μου χρόνια: τους λεκέδες. Δεν θα μπορούσα να σας πω τι χρώμα ήταν το μάτι της μαμάς μου, αλλά ήξερα ότι ο λεκές στην τραχιά μοκέτα είχε χρώμα καφετί σαν κρεατόζουμο, οι λεκέδες στο ταβάνι ήταν μουντό πορτοκαλί και οι λεκέδες στον τοίχο είχαν το ζωηρό κίτρινο χρώμα του κάτουρου μετά από μεθύσι.)

Η μαμά κι εγώ ντυνόμασταν καταλλήλως. Εκείνη φορούσε ένα ωραίο ξεθωριασμένο βαμβακερό φουστάνι, σχεδόν λιωμένο, που κραύγαζε όμως από μακριά ευπρέπεια. Εμένα με έντυνε με ό,τι περσινά ρούχα δεν μου έκαναν καλά. Πιάνουμε ένα παγκάκι και βάζαμε στόχο τους κατάλληλους περαστικούς για να ζητιανέψουμε. Είναι ένα σύστημα πολύ απλό. Πρώτη επιλογή είναι τα λεωφορεία με πιστούς χριστιανούς από άλλη πόλη. Οι ντόπιοι χριστιανοί σε στέλνουν κατευθείαν στην εκκλησία. Οι ξένοι συνήθως αισθάνονται υποχρέωση να βοηθήσουν, ειδικά μια μονόφθαλμη κυρία με ένα θλιμμένο παιδάκι. Δεύτερη επιλογή είναι γυναίκες, που πάνε ανά δύο. (Γυναίκες μόνες, συνήθως στρίβουν με το που σε

βλέπουν· τσούρμο γυναίκες, δεν παλεύεται.) Τρίτη επιλογή είναι γυναίκα μόνη, που έχει εκείνο το ανοιχτόκαρδο ύφος. Ξέρετε τον τύπο: αυτή που τη σταματάς στον δρόμο για να τη ρωτήσεις μια διεύθυνση ή πόσο έχει ο μήνας σήμερα· απ' αυτή ζητάμε λεφτά. Επίσης, από νεαρούς με μούσι ή κιθάρα. Μη σταματήσεις ποτέ άντρα με κοστούμι, εδώ ισχύει το κλισέ: είναι όλοι μαλάκες. Να αποφεύγεις επίσης τους άντρες με δαχτυλίδι στον αντίχειρα. Δεν ξέρω τι παίζει, αλλά άντρες με δαχτυλίδι στον αντίχειρα ποτέ δεν δίνουν ελεημοσύνη.

Αυτούς που επιλέγαμε δεν τους αποκαλούσαμε στόχους ή λεία ή θύματα. Τους λέγαμε όλους Τόνι, γιατί ο μπαμπάς μου, που τον έλεγαν Τόνι, ποτέ δεν έλεγε όχι σε κανέναν. (Αν και υποθέτω ότι είπε τουλάχιστον μία φορά όχι στη μαμά μου, όταν του ζήτησε να μείνει.)

Μόλις σταματήσεις έναν Τόνι, έχεις καταλάβει μέσα σε δύο δευτερόλεπτα με ποιον τρόπο θα ζητιανέψεις. Μερικοί θέλουν να τελειώνουν στα γρήγορα, σαν να πρόκειται για ληστεία. Οπότε, τους λες με μιαν ανάσα: «Δεν-έχουμε-να-φάμε-δώστε-μια-μικρή-βοήθεια-σας-παρακαλώ». Άλλοι θέλουν

να απολαύσουν τη δυστυχία σου. Αυτοί θα σου δώσουν, αφού τους δώσεις εσύ πρώτα κάτι που θα τους κάνει να αισθανθούν καλύτερα – όσο πιο λυπητερή είναι η ιστορία σου, τόσο καλύτερα αισθάνονται που θα σε ελεήσουν και τόσο περισσότερα θα δώσουν. Δεν τους κατηγορώ. Πας θέατρο, θες να διασκεδάσεις.

Η μαμά μου είχε μεγαλώσει σε αγρόκτημα κάπου στα νότια της Πολιτείας. Η μητέρα της είχε πεθάνει στη γέννα· ο μπαμπάς της καλλιεργούσε σόγια και ασχολιόταν με το μεγάλωμα της κόρης του μόνο όταν δεν ήταν πτώμα από τη δουλειά. Η μαμά μου ήρθε στην πόλη για να πάει στο κολέγιο, ο μπαμπάς της αρρώστησε από καρκίνο, η φάρμα πουλήθηκε, έπαψαν να τα βγάζουν πέρα και η μαμά μου αναγκάστηκε να παρατήσει τις σπουδές της. Δούλεψε τρία χρόνια σε ρεβιτόρα, έπειτα ήρθε στον κόσμο η κορούλα της, ο μπαμπάς της κορούλας της την παράτησε και μέσα σε λίγο καιρό... έγινε μια απ' αυτές. Τις άπορες. Δεν ήταν περήφανη...

Το πιάσατε το νόημα. Αυτή ήταν η βασική ιστορία. Αποδώ και πέρα συνεχίζεις αναλόγως. Καταλαβαίνεις εύκολα αν ο άλλος θέλει το παραμύθι ότι τα καταφέρνεις με την αξία σου, οπότε: εγώ ήμουν από τους αριστούχους σε ένα δημόσιο πειραματικό σχολείο πολύ μακριά από το κέντρο (όντως ήμουν, αλλά εδώ το ζήτημα δεν είναι η αλήθεια) και η μαμά χρειαζόταν χρήματα για βενζίνη για να με πηγαινοφέρνει (στην πραγματικότητα έπαιρνα μόνη μου τρία λεωφορεία). Ή, αν ο άλλος θέλει να ακούσει μια ιστορία τύπου καταραμένο-κράτος, τότε: έπασχα από μια σπάνια ασθένεια (που της δίναμε το όνομα του εκάστοτε μαλάκα γκόμενου της μάνας μου – σύνδρομο Τοντ-Τάικον, νόσος Γκρέκορι-Φίσερ) και το κόστος των φαρμάκων μου μας είχε τσακίσει οικονομικά.

Η μαμά μου ήταν πονηρή, αλλά τεμπέλα. Εγώ ήμουν πολύ πιο φιλόδοξη. Είχα πολλές αντοχές και καθόλου εγωισμό. Στα δεκατρία μου την ξεπερνούσα στη ζητιανιά κατά εκατοντάδες δολάρια την ημέρα και όταν έγινα δεκάξι την παράτησα κι αυτήν και τους λεκέδες της και την τηλεόρασή της –ναι,

εντάξει, και το σχολείο— και πήρα μόνη μου τον δρόμο μου. Έβγαινα κάθε πρωί και ζητιάνευα για ένα εξάωρο. Ήξερα ποιους να πλευρίσω, για πόσην ώρα και τι ακριβώς να λέω. Ποτέ δεν ντράπηκα. Αυτό που έκανα ήταν καθαρή συναλλαγή: έκανες κάποιους ανθρώπους να αισθανθούν καλά κι αυτοί για αντάλλαγμα σου έδιναν χρήματα.

Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί η όλη ιστορία με τη μαλακία ήταν για μένα μια φυσιολογική επαγγελματική εξέλιξη.

Οι Πνευματικές Παλάμες (δεν φταίω εγώ, δεν το ονόμασα εγώ έτσι το μέρος) βρίσκονταν σε μια σικάτη γειτονιά στη δυτική πλευρά του κέντρου της πόλης. Τράπουλες ταρό και κρυστάλλινες σφαίρες μπροστά, παράνομες σοφτ ερωτικές υπηρεσίες πίσω. Είχα απαντήσει σε μια αγγελία για ρεσεψιονίστ. Όπως αποδείχτηκε, «ρεσεψιονίστ» εκεί σήμαινε «πόρνη». Η αφεντικίνα μου, η Βίβικα, είναι πρώην ρεσεψιονίστ και νυν πραγματική χειρομάντισσα, διαβάζει τη μοίρα στις γραμμές της παλάμης. (Βίβικα δεν είναι το πραγματικό της όνομα, το πραγματικό της είναι Τζένιφερ, αλλά οι άνθρωποι δεν πιστεύουν ότι μια Τζένιφερ είναι ικανή να σου πει

ΒΡΑΒΕΙΟ EDGAR 2015
(Ένωση Αμερικανών Συγγραφέων Μυστηρίου)

Ποιο χέρι είναι αυτό που κινεί πραγματικά τα νήματα; Μια αποθλαυστική ιστορία στην οποία ο αναγνώστης ως το τέλος αναρωτιέται ποιος είναι το παιδί και ποιος ο ενήλικας, ποιος είναι ο καλός και ποιος ο κακός, πού τελειώνει η επιπόηση και πού αρχίζει η αλήθεια. Μια ωδή στην παράδοση των ιστοριών τρόμου από τη σύγχρονη μεγάλη κυρία του σασπένς.

Μια περιθωριακή περσόνα, η ηρωίδα, αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο την ιστορία της. Βγάζει το ψωμί της προσφέροντας σεξουαλικές χάρες σε άντρες, αλλιά κάποια στιγμή αναβαθμίζεται και αρχίζει να εργάζεται ως μέντιουμ. Όταν την επισκεφθεί η πλούσια και εύθραυστη Σούζαν, θα βρει τη χρυσή ευκαιρία να βγάλει παραπάνω παραδάκι: Θα καθαρίσει την αύρα του σπιτιού της, ενός μεγάρου όπου η Σούζαν ζει με τον γιο και τον διαταραγμένο, κατά τα λεγόμενά της, προγονό της.

ISBN: 978-6 18-03-0305-6

9 786180 303056

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80305